

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupen JUDr. Františkem Dohnalem, advokátem se sídlem Těšínská 29, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2008, č. j. 58 Ca 20/2008 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 22. 12. 2008, č. j. 58 Ca 20/2008 – 22, zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „žalovaný správní orgán“) ze dne 12. 5. 2008, č. j. KÚOK/43043/2008, sp. zn. KÚOK/36669/2008/ODSH/359, kterým bylo změněno k odvolání žalobce T. H. rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů motorových vozidel ze dne 3. 3. 2008, č. j. SmOI/AŘMV/2/1184/2007/Gra, a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu města Olomouce byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že dne 24. 5. 2007 v 15, 25 hod. v katastru obce Bystročice, okr. Olomouc, jako řidič motorového vozidla zn. Ford Focus Combi, registrační značky X, v důsledku nedodržení bezpečnostní vzdálenosti (porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. b/ zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „zákon o silničním provozu“/, za před ním jedoucím vozidlem zn. VW Golf, registrační značky X, jehož řidič K. M. zastavil v důsledku situace v silničním provozu, do tohoto vozidla narazil a posunul jej vpřed, kde automobil narazil do třetího motorového vozidla zn. Audi 80, registrační značky X, a způsobil tak dopravní nehodu, při níž došlo k ublížení na zdraví a k hmotné škodě na zúčastněných vozidlech. Za toto jednání byla žalobci uložena dle § 22 odst. 4

zákona o přestupcích pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců. Krajský úřad Olomouckého kraje k odvolání žalobce změnil prvostupňové správní rozhodnutí tak, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, a v ostatním zůstalo prvostupňové rozhodnutí beze změny. Krajský soud mimo jiné konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu je celkově nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Je tomu tak především proto, že na jedné straně žalovaný správní orgán ve vztahu k prvostupňovému správnímu rozhodnutí tvrdí nesprávnost právní kvalifikace jednání žalobce podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a na druhé straně má za to, že toto ustanovení bylo v prvostupňovém rozhodnutí vadně uvedeno v důsledku písařské chyby správního orgánu. Z důvodů uvedených v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný správní orgán jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejímž obsahem míří na kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a poté druhostupňové rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a zejména pro vnitřní rozpor výroku s obsahem odůvodnění. Právě rozhodnutím o odvolání byl odstraněn rozpor v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který konstatoval, že žalobce nedodržel bezpečnou vzdálenost mezi vozidly a přitom jednání žalobce nesprávně podřadil pod ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Odvolací orgán změnu ve výroku rozhodnutí dostatečně odůvodnil a zároveň uvedl, co ho k takové změně vedlo, a na základě jakých důkazů tak učinil. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen zaměstnancem s odpovídajícím právnickým vzděláním, a je tak splněna i nezbytná podmínka řízení, spočívající v povinném zastoupení stěžovatele osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a míří svým obsahem na kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto shledává kasační stížnost přípustnou, neboť dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a jelikož ani sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil tyto podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 3. 3. 2008, č. j. SmOl/ŘMV/2/1184/2007/Gra, byl žalobce T. H. uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona o přestupcích, kterých se dopustil porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Správní orgán mimo jiné ve výroku uvedl, že dne 24. 5. 2007 v 15, 25 hodin v katastru obce Bystročice, okr. Olomouc, jako řidič motorového vozidla, v důsledku nedodržení dostatečné bezpečnostní vzdálenosti za před ním jedoucím vozidlem, do tohoto vozidla narazil a posunul jej vpřed...(...), čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž poukázal na skutečnost, že pokud je mu kladeno za vinu nedodržení bezpečnostní vzdálenosti za před ním jedoucím automobilem a v důsledku toho i zavinění dopravní nehody, dopustil se jí porušením ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, a nikoliv porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Rovněž poukázal na řadu písařských a skutkových nepřesností správního rozhodnutí. Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (stěžovatel) rozhodl dne 12. 5. 2008, pod č. j. KÚOK/43043/2008, sp. zn. KÚOK/36669/2008/ODSH/359, o podaném odvolání tak, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil v části věty „čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu“ citaci porušeného ustanovení na „§ 19 odst. 1 zákona o silničním provozu“, a ostatní části výroku ponechal beze změny. V odůvodnění rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že ze samotné výpovědi učiněné žalobcem před orgány policie, ze znaleckého posudku z oboru dopravy, ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, z protokolu o dopravní nehodě, z fotodokumentace pořízené Policií České republiky a z výpovědi dalších účastníků předmětné nehody, je jednoznačně prokázáno, že žalobce na vzniklou dopravní situaci reagoval sice včas, ale z důvodu nedodržení bezpečnostní vzdálenosti za před ním jedoucím vozidlem do tohoto vozidla narazil. V dalším textu odůvodnění odvolací správní orgán konstatuje, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že bylo žalobci kladeno za vinu porušení ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. nedodržení bezpečnostní vzdálenosti mezi vozidly, a že nesprávně uvedené porušení § 5 odst. 1 písm. b) citovaného zákona bylo zapříčiněno chybou v psaném textu. V navazujícím odstavci však odvolací správní orgán naopak uvádí, že skutková zjištění, která byla podkladem pro rozhodnutí náležitě objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že se žalobce dopustil přestupku, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to i přes nesprávnou právní kvalifikaci v napadeném rozhodnutí, kdy ke změně skutkové podstaty v tomto případě nedochází.

Nejvyšší správní soud se musí nejprve vyjádřit ke stěžovatelově námitce týkající se nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu z důvodu logického rozporu mezi výrokiem a odůvodněním rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud k žalobnímu návrhu žalobce zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Ve výroku rozsudku konstatoval, že „rozhodnutí Krajského úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 12. 5. 2008, č. j. KÚOK/43043/2008, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.“ Je sice pravdou, že se v části odůvodnění tohoto rozsudku vyskytuje věta, v níž správní soud uvedl, „že přezkoumal napadené správní rozhodnutí, ...(...) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná,“ nicméně Nejvyšší správní soud neshledal toto písařské pochybení soudu za takovou vadu, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Je nutné především zdůraznit, že následující odůvodnění rozsudku zcela zřetelně a srozumitelně pojednává o důvodech, které byly shledány rozhodnými pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, přičemž z obsahu odůvodnění je zcela zřejmé a jednoznačné, že krajský soud správní rozhodnutí ruší. Navíc Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že Krajský soud

v Ostravě dne 4. 6. 2009, č. j. 58 Ca 20/2008 - 47, vydal opravné usnesení, v němž opravil tuto zřejmou nesprávnost v odůvodnění rozsudku, která vznikla písařskou chybou při písemném vyhotovování rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto neshledává tuto stěžovatelovu námitku důvodnou.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v rozhodné době, je řidič povinen se krom povinností stanovených v § 4 citovaného zákona, plně věnovat řízení vozidla nebo jízdě na zviřeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v rozhodné době, je řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem povinen ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.

Podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a i) zákona o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které dojde k usmrcení nebo zranění osoby (písm. h) a dále se podle písm. i) přestupku dopustí ten, kdo porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí nebo na jiných věcech hmotná škoda převyšující zřejmě částku 50 000 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že svým rozhodnutím naopak odstranil rozpor ohledně právní kvalifikace žalobcova jednání, že změnu výroku dostatečně odůvodnil a uvedl, na základě jakých důkazů tak učinil.

Nejvyšší správní soud k této námitce na základě výše uvedeného konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí je zřejmé, že se stěžovateli nepodařilo odstranit pochybnosti ohledně právní kvalifikace žalobcova jednání. Nejprve totiž stěžovatel označil kvalifikaci žalobcova jednání podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu za písařskou chybu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a hned poté jako nesprávnou právní kvalifikaci. Takovou argumentaci, z níž je na první pohled patrný logický rozpor a navíc nedostatek jakéhokoliv odůvodnění, nemůže Nejvyšší správní soud přijmout. Stěžovatel ani nijak blíže neodůvodnil vyslovený závěr, že bylo jednoznačně v řízení prokázáno, že žalobce reagoval na vzniklou dopravní situaci včas, ale z důvodu nedodržení bezpečnostní vzdálenosti za před ním jedoucím vozidlem do tohoto narazil. Tento postup, spočívající v pouhém vyjmenování jednotlivých důkazních prostředků bez jejich vyhodnocení ve vztahu k závěrům, které stěžovatel učinil, je naprosto nedostatečný. Z odůvodnění rozhodnutí není totiž zřejmé, na základě jakých skutečností, důkazů a úvah stěžovatel dospěl k uvedenému hodnocení jednání žalobce či k závěru ohledně nesprávné kvalifikace tohoto jednání správním orgánem prvního stupně.

Uvedený postup odvolacího správního orgánu je v rozporu nejen s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“, ale i s ustálenou judikaturou správních soudů.

Vrchní soud v Praze se již k této problematice obsírně vyjádřil v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, v němž mimo jiné uvedl:

II. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný důkaz, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje i na rozsudek ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je mimo jiné konstatováno, že „nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti může být dána i tehdy, pokud v případě správního trestání za více správních deliktů z výroku či odůvodnění rozhodnutí zřetelně nevyplývá počet a popis jednotlivých skutků, za něž je delikvent postížen“.

Rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, který je publikován pod č. 1566/2008 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, mimo jiné vyslovil, že „Rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu (§ 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že se krajský soud nedopustil žádného nezákonného postupu a rozhodnutí, neboť žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele vykazuje v některých směrech znaky nepřezkoumatelnosti, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a v jiných směrech nesrozumitelnost pro vnitřní rozpory tohoto rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, jež ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalobci podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu